

Millal algab päev? Siis kui päike loojub. Pimeduses algab uus päev. Pimeduses mõtleme ees ootava valguse peale. Mõtleme lootuses, sest oleme teadmatuses. Ainus mida me teame, on see, et kõik ei sõltu meist. Või kui sõltub, siis meie vigadest, eilsetest ja ka homsetest. Seepärast, lapsed, kes te olete praegu seal, kus tundub nii raske, olete ometi veel helges ja heas. Kas tulevik on halb? Ei :) Halb on vaid teadmatus. Me oleme muutunud käratsejateks vaikus. Hää on midagi, millega me määrame oma ruumi. Me ei taha minna üksteisele liiga lähedale, samas kardame kaugenedes sidet kaotada. Me oleme aru saanud, et vajame üksteist hädas, ühiste asjade ajamisel. Samas oleme leidnud eraldatuses julgeoleku mudeli. Kui nüüd ma kuulen hääli, siis ma tean, et seal kuskil on keegi. Hääle järgi võib arvata, mida ta teeb, milline ta on, on ta hea või halva kavatsusega. Kui see hää on nii tugev, et ta on kogu aeg kuulda, siis on meie vahemaa liiga väikseks jäänud ja vaja oleks midagi ette võtta. Võib minna kaugemale, aga võib ka teda kaugemale ajada. Kuidas? Väga lihtsalt, tuleb hakata häält tegema. Kui minu hää teda segama hakkab, siis liigub ta kaugemale, et saada rahu ja nii saan mina ju ruumi juurde. (L. SEP.) Me oleme oma kogukonda muutnud. Varem kujunesid liidrid neist, kes olid edukad. Nüüd pigem neist, kes on võimekad. Liider peab olema tugev, taibukas, julge, mitmekülgsete oskuste ja kogemustega. Tänapäevased liidrid on kujunenud läbi õigete otsuste, mis nad ise on teinud, enda ja oma kaaslaste edukuse, ellujäämise nimel. Me kogukonnad pole väga suured, sest siis me ei tunneks enam üksteist. Kui kõik tunnevad kõiki, on tagatud usaldus ja mõistlik ülesannete jaotus. Mis me neist päevist kaasa võtsime? Teadmised ja oskused. Oleme neid aina jõulisemalt edasi arendanud. Faktide mere asemel huvitab meid seoste ookeanil seilamine. Me püüame aina rohkem taibata protsesside kulgu, et paremini mõista esmapilgul nähtamatuid mõjujõudusid. Möödast on lihtsustatud seletuste aeg, sest sellega on liiga palju valesamme tehtud. Olin paar aastat tagasi seal, kus kunagi oli meie kodu, Nii toredad puudesalud varem laiadel tänavatel. Ma poleks iial uskunud, et asfalt ja betoon nii kiirelt roheline peituvad. Ei linn pole maha jäetud. Lihtsalt siin hakkas kitsas ja paljud mujale. Laastavalt mõjus ka üks vahepealne periood, kus paar aastat polnud elektrit. Siis olid linnad hetkega kui veeta kõrb, elutu ja kiretu. Aga suurte kommunikatsioonide asemele ehitati taas uued, seekord väiksemad, autonoomsemad, puhtamad ja praktilisemad. Elektriga oli üldse palju probleeme. Omal ajal arvasime, et lõpetame bensiiniga ja sõidame edasi elektriautoga. Aga siis kui katkestused tulid, saime aru, kui haavatavad me oleme. Kanistritesse ja tsisternidesse lõputult bensiini omale ei varu, aga akudega oleme veel hädisemad. Palju tumma massi, mida pole millegagi laadida. Need kriisid, mis kord häirisid tootmist ja siis jälle vähendasid tarbimist, sundisid otsima ikka uusi tulusaid tegevusalasid. See heitlikkus on toonud suurte turgude languse. Jõuga saab hõivata ressursse, aga jõuga ei saa sundida tarbima. Võib anda võlgu ja sundida orjusesse. Aga kõigele sellele on järgnenud loobumine, paljudest kaupadest ja teenustest. Praktiline elu on läinud lihtsamaks, sest nii on turvalisem. Kas me siis midagi kardame. Jah, ikka. Kuihi ajas võiks reisida, siis millegipärast seal eespool on mingi käänak ja keegi ei julge sinna taha piiluda. Ka see, kui sul tõesti lubatakse tulevikku vaadata, ei ole lahendus. Selleks et mingit aega mõista, tuleb selles sündida, elada, surra. Seepärast ongi kõige parem püsida omas ajas, selles päevas, mille päike sulle hommikul tõi. Kõik muu on unenägu :)